

REBECCA EDGREN ALDÉN

GRÅ HORISONT

SPÄNNINGSROMAN I
SKÄRGÅRDSMILJÖ

Romanus & Selling

REBECKA EDGREN ALDÉN

Grå horisont

**ROMANUS
& SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING

Svarta segel (2022)

Röd augustimåne (2023)

Blå skymning (2024)

Vita skuggor (2025)

TIDIGARE UTGIVNING PÅ ANNAT FÖRLAG

Skriet från kärnfamiljen (med Tinni Ernsjö Rappe, 2009)

Den åttonde dödssynden (2015)

Och blomstren dö (2017)

Deadline (2020)

Isabella (med Isabella Löwengrip, 2021)

Romanus & Selling
Box 3159, 103 63 Stockholm
info@romanusochselling.se
www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89949-84-3

Copyright © Rebecka Edgren Aldén 2026
enligt avtal med Grand Nordic Agency AB

Omslag: Maria Sundberg

Tryck: ScandBook, EU 2026

Första tryckningen

Till Björn

Prolog

DE TRE ABBORRARNA ligger uppradade på isen. Den äldre mannen betraktar dem medan han vevar upp nylonlinan ur hålet. Sakta rör han fingrarna inuti handsken, kylan sticker och bränner i fingertopparna. Tårna börjar också bli frusna, trots att han satte på dubbla strumpor innan han gick ut för några timmar sedan.

Himlen är så ljus blå att den gränsar till vit. Det är svårt att avgöra var isen slutar och himlen tar vid. Det är alldeles vindstilla och luften skimrar av kyla. Det nya året startade ovanligt kallt, isen har redan legat tjock sedan innan jul. Även om han fryser föredrar han ändå minusgraderna, is och snö, framför nollgradigt och slask. De har eldat konstant sedan de kom ut till stugan. Tur att de hade ett stort förråd av vedträn att ta av sedan i somras.

Mannen slår ihop handskarna och stampar med kängorna så att nysnön yr. Huttrar och mumlar för sig själv: "Nej, det får räcka med fiske för i dag."

Har han tur har frugan satt på en ny kanna kaffe. Det han hade med sig i termoserna är nästan slut, och har svalnat vid det här laget. Han kastar en ny blick på fångsten. Tre stackare, men de kan bli en lätt lunch i morgon. Stekta i smör på knäckebröd, det är inte illa.

Mannen ska precis fälla ihop campingstolen när han får syn på henne. Hon tycks framträda ur tomma intet. Det måste vara en inbillning, en hägring. Hon försvinner in i bakgrunden ibland. Han blinkar några gånger för att bli av med synvillan. Kanske har han somnat vid hålet och drömmer. Sömnens har det varit lite så och så med den sista tiden. Den där jäkla krånglande magen håller honom vaken om nätterna.

Först tänker han att hon inte kan vara mänsklig. En ängel måste det vara, eller något annat väsen. Kanske är hon ett sändebud, ett förebådande om det som ska ske. Han kan inte låta bli att tänka på läkarbesöket nästa vecka. Som frugan tjatat på honom i veckor om att boka. Han har aldrig gillat sjukhus. Om det är något skit i kroppen vill han ändå inte veta.

Men ju mer han tittar, desto mer övertygad blir han om att det faktiskt är något där ute, något eller någon som kommer springande emot honom.

Det ser ut som en flicka. Trots de tjocka lagren av kläder klättrar en kall rysning över hans hud. Nej, han måste ha blivit galen. Men hon är på väg rakt mot honom, materialiserad ur det mjölkgår diset, och nu kan han urskilja detaljer. Särken är vit, håret ljust, hyn blek, nästan genomskinlig. Till synes barfota svävar hon fram över isen, med den nyfallna snön virvlande runt sina nakna ben.

Hon svävar förstås inte, det ser han när han kisar med ögonen. Hon rusar fram, ibland slirar hon till på det hala, vassa underlaget, håller flera gånger på att falla, men hittar varje gång balansen och fortsätter enträget mot honom. I den vindstilla eftermiddagen kan han redan på långt håll höra hennes flämtande andetag. Hans puls ökar i takt med att insikten slår honom: Hon är verklig, det här är på riktigt. Det är ett litet barn som kommer emot honom. Herregud, var kom hon ifrån?

Mannen lägger ifrån sig stolen och tar några stapplande steg

mot henne, instinktivt sträcker han ut armarna, fixerar henne med ögon som snabbt tåras av kylan. Vill inte behöva blinka och riskera att hon försvinner igen. Men det gör hon inte. Istället springer hon rakt in i hans famn och han noterar hur liten hon är. Mindre än hans barnbarn som fyllde tio i somras.

Flickan sjunker ihop i hans armar och sluter sina ögon, kroppen blir lealös. Det ser ut som att någon har dragit kontakten ur henne. Snabbt får han av sig sina handskar, känner på den iskalla kroppen för att försäkra sig om att hon är på riktigt, att hon andas. Allt eftersom upptäcker han fler skrämmande detaljer. De bara fötterna är såriga och blå av köld. Andedräkten står som en utblommad maskros ur hennes mun. Hon lever i alla fall.

”Herregud, herregud, lilla barn, vad har du varit med om?” viskar han och ser sig om, men får inget svar. Varken från flickan eller den öde isen runt omkring.

I ett desperat försök att värma henne sliter han i blixtlåset på täckjackan, det är svårt med bara en arm och det kårvar. Han svär högt för sig själv när han tvingas lägga ner henne på fällen som han brukar ha över stolen för att hålla sig varm om baken. Orörlig ligger hon där, medan han kränger av sig jackan. Mössan drar han också av sig, och pressar ner över hennes ljusa tunna hår. Sedan sveper han jackan om henne och lyfter upp henne. Knät knäpper till. Hon väger nästan ingenting, men ryggen protesterar ändå mot rörelsen. Det skär som knivar i ryggslutet.

Utan att se åt sina fiskegrejer skyndar han sig hela vägen in mot strandkanten, med flickan i famnen.

”Kerstin, Kerstin, skynda dig, vi måste ringa ambulans!” ropar han, fast hans fru omöjligt kan höra honom inifrån stugan.

På håll ser han hur det ryker från skorstenen. Inne i huset är

det varmt, tänker han. Där finns en telefon, där kan de ringa efter hjälp. Måtte flickan överleva till dess.

Kvar på isen ligger de tre döda abborrarna med tomma stirrande ögon.

29 ÅR SENARE

DAG I: 18 DECEMBER

Annika

HUTTRANDE SKYNDAR SIG Annika upp från småbåtshamnen till stationshuset i Stavsnäs. Båtturen har kylt ner henne ordentligt. Fukten har letat sig ända in till underkläderna. Det är hög tid att ta upp Gilbert på land och åka kommunalt hit. Men än har temperaturen hållit sig runt nollstrecket, och isen har inte lagt sig. Så länge det går att köra är det ändå smidigare över vattnet än med buss. Hur kallt det än är.

Annika betraktar naturen runt sig. Allt är grått. Himlen, vattnet, träden. Gud vad hon är trött på allt det grå.

Stationshuset tornar upp sig framför henne och hon rycker snabbt upp dörren och skyndar sig in. Ruskar av sig fukten och kylan.

”Fyrtiofyra, fyrtiofem, fyrtiosex”, hörs inifrån allrummet och Annika tar ett kliv in.

Markus och Stoffe gör armhävningar på golvet, båda i bar överkropp. Annika stannar och tar in synen. Tur att deras adepter inte har dykt upp än. Det är fredag och klockan är bara halv nio. Samlingen är inte förrän kvart över. Annika har tagit långledigt från tidningen hela helgen för att kunna vara med på Basic Sar. Det är den obligatoriska utbildning adepterna behöver för att få kalla sig räddningspersoner.

Sedan Stoffe återvände till stationen har Markus återigen blivit så där barnsligt macho som han var tidigare. Som att de triggas varandra. Han som äntligen hade skärpt till sig och blivit rätt schysst. Stoffe är tillbaka i full kraft efter en uppslitande separation, värre än någonsin och verkar dessutom ha fått en rejäl femtioårskris på köpet. Det är ett ständigt tjat om träning och nya lopp.

”Femtio!” Markus kommer pustande upp till stående och drar på sig den röda t-shirten medan han nickar ”god morgon” åt Annika.

”Är det träningsläger här?” undrar hon.

Stoffe dröjer med att ta på sig tröjan och flexar sina muskler framför henne. Han har onekligen fått större biceps, det kan hon ge honom, även om kalaskulan fortfarande putar ut en aning över byxlinningen.

”Jag ska köra ett hyroxlopp i februari, måste hålla mig i form”, säger han och ler. ”Man får inte ligga på latsidan.”

Annika väljer att inte svara, istället går hon fram och tänder den elektriska adventsljusstaken som tronar på sidobordet intill de stora fönstren. En snabb titt ut och hon kan konstatera att det har börjat duggregna. Fjärden utanför är nästan svart mot den blyertsgrå himlen. Öarna mitt emot tecknar sig som dystra skuggor utan liv. Det lär inte bli någon vit jul, tänker hon och suckar. Julafton är redan nästa vecka, fast det inte känns så ett dugg.

”Hur går det med sambolivet då?” Stoffe har äntligen fått på sig tröjan, tack och lov.

”Det går väl okej”, säger hon svävande.

Sedan i september har Annika bott hos Jens i radhuset på Djurö, det har gått upp och ner, mest upp, men Stoffe är inte den hon vill diskutera sin relation med. Tanken på att nycklarna till hennes stuga på Sollenkroka ö ligger i jackfickan

kommer till henne. Det är inte det att hon ångrar sitt beslut, det känns bara så definitivt.

”Okej? Det låter inte...”, börjar han, men avbryts av ljudet från steg utanför ytterdörren.

Den råfuktiga vinden smiter in när dörren far upp. Det är en av deras nya adepter, Vera Berg, som kliver in. Hon är snart tjugo och den yngsta elev de haft på stationen så länge Annika kan minnas. Det mellanblonda håret är som vanligt uppsatt i en stramt kammad tofs. Vera är söt, men lite för perfekt, hon ser kliniskt ren ut, nyskrubbad. Den släta huden och den diskreta makeuven. Jo, hon måste använda någon sorts smink för att se ut så där. Hon påminner om de där låtsasforskarna som rör sig i låtsaslaboratorier på något skönhetsinstitut i Schweiz, som man förr såg i tv-reklamen för riktigt dyra hudvårdsmärken.

De stora ögonen ser sig ängsligt omkring. Mer än en gång har Annika oroat sig över hur det ska gå för henne. Vera Berg verkar inte vara en person som står ut med att misslyckas. Hon var säkert en sådan där som bröt ihop i skolan för att hon fick ett B på provet. Och hittills har det beklagligt nog inte gått så bra för henne här på stationen, hon har varit osäker och fumlig och haft det synnerligen svårt med alla knopar. Det är tydligt att hon är utanför sin komfortzon.

”Stör jag, är jag tidig?” frågar Vera.

”Nej, nej, kom in du!” Markus sätter sig upp och vinkar åt henne. ”Visa att du äntligen lärt dig göra en pålstek.”

Tveksamt tar Vera några steg in i rummet, kränger långsamt av sig jackan som om hon vill vinna tid.

Markus hämtar en sopborste av plast som han placerar mellan två stolsryggar.

”Har du övat hemma, som vi kom överens om?” frågar han och räcker henne repet.

Vera mumlar något till svar medan hon tar emot det. Koncentrerat börjar hon med knopen.

”Men nej”, avbryter Markus, ”ändan ska tillbaka åt andra hållet genom öglan!”

Vera nickar, biter sig i läppen.

”Markus...”, säger Annika. Han är alldeles för hård mot henne. Hon har sett det vid flera tillfällen, hur det låser sig för Vera när hon hamnar i sådana situationer.

Ett lågt skrockande får Annika att vända sig om. Stoffe kommer släntrande fram till bordet och småler medan han slår sig ner. Han lutar sig bakåt med armarna i kors över den lite för runda magen och nickar åt borsten som får agera försöksknap åt Vera.

”Få se nu, visa vad du går för.”

Det finns något retsamt i hans röst och Vera kniper ihop läpparna. Kanske borde Annika kliva in och stoppa lektionen. Sedan Vera kom till dem för snart två månader sedan har hon känt ett visst ansvar för henne. Hon minns själv hur det var att vara helt ny och tjej dessutom. Men nu är det något som håller Annika tillbaka. Vera måste lära sig, om hon nu vill bli sjöräddare.

Långsamt virar Vera på nytt repet runt sopborsten. Hon för ändan genom öglan och så förbi repet. Tvekar, ser upp på Markus.

”Gör jag rätt?”

Markus står lutad över henne, med armarna i sidan. Han hummar något ner mot repet.

Veras händer darrar när hon fortsätter.

”Inte så”, väser Markus, och Vera hoppar till, repet glider ur hennes händer och ringlar ner på golvet.

En snyftning hörs, och i nästa stund rusar hon ut från allrummet och vidare ut genom ytterdörren. Markus böjer sig fram

och plockar upp repet, sätter sig suckande på stolen medan han betraktar repändan.

”Vad gjorde jag nu då?”

”Du får inte vara så hetsig”, säger Annika, ”då kommer hon aldrig lära sig.”

Stoffe skrockar från sin stol.

”Hon är ett hopplöst fall”, säger han. ”Tro mig, hon kommer aldrig lära sig. Jag fattar inte vad den där tjejen gör här.”

Annika stirrar på honom och hans självbelåtna flin.

”Att vara sjöräddare handlar inte bara om att kunna göra knopar. Det kanske inte du har fattat än, trots alla år här?” säger hon.

Stoffe slår ut med handen.

”Nej, nej, men vad kan hon då?”

Annika biter ihop käken. Vera är rar, men Stoffe har rätt, det är inte mycket kring båtlivet hon behärskar. Ännu, intalar hon sig.

Dörren rycks återigen upp och ytterligare en kylig vindil letar sig in innan dörren går igen med en smäll. Nadia kommer nynnande in i salen och skakar sitt mörka hår så att små vattendroppar flyger genom luften.

”All I want for christmas...”, sjunger hon medan hon rör sig fram mot bordet. ”Vad var det med Vera?”

”Äh, hon misslyckades med knoptestet igen”, säger Stoffe med ett leende medan han stoppar in en snus under läppen.

”Jag har försökt lära henne, men det verkar omöjligt”, suckar Markus och slänger ifrån sig repet på bordet.

Nadia slår sig ner på en av stolarna.

”Om hon vill bli sjöräddare kommer hon lära sig!”

Men varför Vera vill bli sjöräddare är ett mysterium. Hon verkar rädd för det mesta. Vatten, höjder, hög fart. Men så är hon så ung också. Tog studenten i våras. De måste ge tjejen en chans. Alla måste inte vara experter på att köra båtar, eller

göra knopar. Det var inte Annika heller när hon kom hit för drygt tre år sedan. Då ville hon mest bara komma ifrån sitt liv, fly en jobbig relation och alla förväntningar och krav på vem hon skulle vara. Hon längtade bort från stan, ville ut i skärgården, där hon tillbringat sina somrar sedan hon var liten. Så var det morfar också. Han som var sjöräddare här i Stavsås, innan han olyckligt gick bort i en olycka när Annika bara var sjutton år.

I dag kan Annika inte tänka sig att leva på något annat sätt än här ute i skärgården, med sjöräddningen som en meningsfull fritidssysselsättning vid sidan av jobbet på tidningen. Ja, mer än så. Sjøräddningen har blivit hennes liv.

”Åh, vad jag längtar tills isen lägger sig”, säger Annika, mest för att byta ämne, det känns inte okej att prata om Vera när hon inte längre är i rummet.

”Mm, det ska bli kul att köra svävaren igen”, säger Nadia.

Nadia är deras skickligaste svävarpilot och den som är ansvarig för svävaren på stationen. Annika har länge drömt om att få lära sig att köra den. I januari är hon anmäld till en helgutbildning, och Nadia har lovat att ta med henne ut och öva så fort det fryser på.

Det är en helt annan teknik att köra svävare jämfört med vanliga båtar. Man glider snarare än styr, och det går inte att bromsa eller backa. Som en klick smör i en varm stekpanna, brukar Nadia förklara.

”Du kommer fixa det galant, kvinnor brukar faktiskt ha lättare för att lära sig det än män”, säger Nadia.

Stoffe grymtar något åt Nadias håll, men Nadia ignorerar honom, istället rör hon sig bort mot köket. ”Någon mer som vill ha kaffe?”

”Jag tar gärna en kopp”, säger Stoffe och slänger upp fötterna på stolen bredvid. ”Det ska bli riktigt kallt de närmaste

dagarna, och det ligger faktiskt redan is på sina håll, och nu när det ska kylna på lär den snabbt breda ut sig.”

Annika gläds åt den hoppingivande prognosen, även om det innebär att hon får åka hit kommunalt. Det är inte bara svävaren hon längtar efter. Skärgården blir så mycket ljusare och bedövande vacker när snön kommer och isen lägger sig.

Nadia blir synlig igen med kaffekannan i ena handen. ”Varför finns det inte havremjolk? Har vi inte sagt att vi ska köpa in det som standard, vem fan dricker komjolk nuförtiden?”

Stoffe räcker upp en hand, Markus också. Tveksamt räcker även Annika upp sin.

”Men Annika!” Nadias mörka ögon fixerar henne. ”Att Stoffe och Markus är gamla stofiler vet jag ju. Men du borde veta bättre. Vet ni inte att kossorna tvångsinsemineras och att kalvarna tas ifrån dem efter bara några timmar?”

Ironiskt nog är Nadia äldre än både Stoffe och Markus, men sedan hon blev ihop med sin betydligt yngre flickvän Pauline i slutet av sommaren har hon lagt om kosten helt, blivit vegetarian och dricker tydligen inte ens komjolk längre. Nadia, som jobbar som PT och sjukgymnast, har visserligen alltid varit noga med maten, kroppen och hälsan, och trots att hon är en bra bit över femtio är hon en av de starkaste och mest vältränade på stationen.

”Jag dricker i alla fall ekologisk mjölk”, försvarar sig Annika, ”och jag har inget emot havremjolk...”

”Men gå över till det då, det är godare också!”

Annika nickar, men håller egentligen inte med. Vanlig mjölk smakar bättre, havremjolk är för sött och klibbar i gommen.

”Äh, vad är det för tjafs”, säger Stoffe. ”Människor har druckit mjölk i alla tider, varför ska vi sluta med det nu? Om vi inte drack mjölk skulle mjölkkorna inte finnas.”

”Så allt vi gjort i alla tider måste vi fortsätta med?” kontrar

Nadia med armarna i sidan. ”Förr i världen hade vi slavar, alltså måste vi ha det nu också. Förr i världen lät vi barn dö i vanliga infektionssjukdomar, så det kan vi också fortsätta med. Förr hade kvinnor ingen rösträtt, så varför ska de ha det nu?”

”Tja, det där sista tål att tänkas på”, skrockar Stoffe och blinkar åt Markus. ”Kvinnor är alldeles för känslamma, med alla sina hormoner och skit, världen skulle gå under om kvinnor fick styra.”

Nadia skrattar rakt ut.

”Jaså? Och hur tycker du världen ser ut i dag? Svält, krig, tortyr, miljöförstöring, våldtäkt. Jo, jo, ni har verkligen gjort ett fantastiskt jobb, ni män!”

”Du kan inte klumpa ihop alla män så där”, säger Stoffe surt.

”Du gjorde just det med alla kvinnor.” Nadias ögon blixtrar.

”Det var ett skämt. Har du ingen humor?”

”Lägg av nu med det där politiksnacket”, avbryter Markus, ”hur går det med kaffet, kan man få en påtår, eller ska du stå där och gapa resten av dagen?”

Nadia vänder sig om mot Markus, spänner ögonen i honom.

”Servera ditt jävla kaffe själv, och någon komjölk tänker jag då inte hämta åt dig.”

Kaffekannen landar med en smäll på bordet, en skvätt mörk vätska stänker ut och är nära att träffa Nadias tröja.

”Jag dricker ändå kaffet svart. Mjölk har jag bara till flingor och jordgubbar”, mumlar Markus och förser sig av kaffet.

Annika tar också en kopp och går sedan fram till de stora fönstren som vetter ut mot fjärden. Borta vid stigen ner mot vattnet ser hon en figur som rör sig mot stranden. Det är Vera som huttrande går framåtböjd i det ruggiga vädret.